

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 71/2026-23

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa

██████████ ██████████ ██████████ ██████████, zastúpeného URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti uzneseniu Okresného súdu Trnava č. k. 40P/120/2025-33 z 13. októbra 2025 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Trnava č. k. 40P/120/2025-179 z 12. novembra 2025 a proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 15CoP/214/2025-185 zo 17. decembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I .

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 15. januára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 19 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 10 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 7 a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) uznesením okresného súdu č. k. 40P/120/2025-33 z 13. októbra 2025 v spojení s opravným uznesením okresného súdu č. k. 40P/120/2025-179 z 12. novembra 2025 a uznesením krajského súdu č. k. 15CoP/214/2025-185 zo 17. decembra 2025. Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd napadnuté rozhodnutia zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiada o priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 10 000 eur a náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že návrhom doručeným okresnému súdu 22. septembra 2025 sa sťažovateľ domáhal nariadenia neodkladného opatrenia upravujúceho jeho styk ako otca s jeho maloletými deťmi. Sťažovateľ svoj návrh v podstatnom odôvodnil tým, že proti rozsudku súdu prvej inštancie o rozvode manželstva a úprave práv a pomerov k maloletým deťom z 27. mája

2025 podal odvolanie, čo sa týka výrokov o osobnej starostlivosti matky, o jeho povinnosti platiť výživné, ako aj o jeho neupravenom styku s maloletými deťmi. Vzťahy medzi rodičmi sú vážne narušené, napriek tomu sa sťažovateľ snaží udržiavať kontakt s maloletými deťmi a plniť si svoje rodičovské povinnosti. Ak súd nenariadi neodkladné opatrenie na zabezpečenie pravidelného styku otca s maloletými, hrozí nenapraviteľná ujma nielen na ich vzťahu, ale aj na psychickom a emocionálnom vývoji detí a na ich právach na starostlivosť oboch rodičov. Sťažovateľ doručil uvedený návrh do konania o úpravu práv a povinností rodičov k maloletým deťom na čas do rozvodu manželstva (vedeného pod sp. zn. 40P/146/2024), pričom manželstvo rodičov maloletých detí bolo už rozvedené rozsudkom č. k. 40P/20/2023-352 z 27. mája 2025 (právoplatným vo výroku o rozvode manželstva k 11. júlu 2025). Okresný súd preto v súlade s pokynom odvolacieho súdu sp. zn. 12CoPno/17/2025 z 29. septembra 2025 vylúčil návrh otca na nariadenie neodkladného opatrenia na samostatné konanie.

3. O návrhu sťažovateľa rozhodol okresný súd napadnutým uznesením č. k. 40P/120/2025-33 z 13. októbra 2025 tak, že návrh zamietol (výrok I), maloletým deťom ustanovil kolízneho opatrovníka (výrok II) a žiadnemu z účastníkov konania nepriznal nárok na náhradu trov konania (výrok III). Zamietnutie návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia odôvodnil tým, že návrh je nedôvodný, keďže otec neosvedčil potrebu naliehavej úpravy a zásahu súdu do pomerov účastníkov konania. Poukazujúc na obsahy výpovedí maloletých detí a kolízneho opatrovníka, okresný súd považoval za nesporné, že ak sa maloleté deti nestretávajú s otcom podľa jeho predstáv, nie je to kvôli tomu, že by im v tom bránila matka. Maloleté deti sú schopné vlastného postoja k rodičom a svoj názor v konaní jasne a opakovane prezentovali. Otec neosvedčil potrebu naliehavej úpravy styku, pričom maloletým deťom nie je v styku bránené, vedia ho kontaktovať, vedia, kde sa fakticky zdržiava a kde býva. Deti nestratili na otca žiadnu väzbu, keďže ju fakticky roky nemali. Pre harmonický vývin maloletých detí nie je kľúčové sa pravidelne stretávať s otcom, ktorý pre nich predstavuje narušiteľa rodinného kruhu a rodinnej pohody. Otec dlhé roky nepredstavuje súčasť ich života, mužský vzor hľadajú maloleté deti v priateľovi matky. Autoritatívnym rozhodnutím súdu sa navyše vzhľadom na vek maloletých detí nedá zabezpečiť ani formálne zachovanie kontaktu otca s maloletými deťmi, keďže maloletá ■■■ je na prahu dospelosti a maloletý ■■■ na prahu puberty, a teda nie je ani u jedného z nich vykonateľné akékoľvek nanucovanie trávenia ich času s otcom nad ich vlastný záujem. Vzťah sa totiž nedá nariadiť.

4. O odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu rozhodol krajský súd napadnutým uznesením č. k. 15CoP/214/2025-185 zo 17. decembra 2025 tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil. Krajský súd prisvedčil právnomu názoru okresného súdu, že v posudzovanej veci nebola osvedčená potreba okamžite riešiť situáciu maloletých detí nariadením neodkladného opatrenia dočasne upravujúceho styk maloletých detí s otcom ani že by si dočasnú úpravu vyžadoval záujem maloletých detí. Otcem tvrdená manipulácia detí ich matkou dokázaná nebola. Zásadné rozhodnutia vo veci samej týkajúce sa upravenia styku otca s jeho maloletými deťmi boli skúmané okresným súdom v konaní o rozvod manželstva, pričom v dôsledku odvolania sťažovateľa bude v tejto časti neprávoplatný rozsudok okresného súdu podrobený odvolaciemu prieskumu.

II. Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ nesúhlasí s obsahom napadnutých uznesení, ktoré považuje za rozporné s obsahom označených ustanovení ústavy, listiny dohovoru a charty v dôsledku absolútnej arbitrárnosti, zmätočnosti a nepreskúmateľnosti. Sťažnostná argumentácia spočíva v tvrdení absencie nedostatku odôvodnenia, čo sa týka otázky, prečo nedošlo aspoň k dočasnej úprave styku otca s maloletým ■■■■■, ktorý má len 12 rokov, za situácie, keď jeho styk nebol upravený meritórnym rozsudkom, rozhodnutie o odvolaní je v nedohľadne, maloletý ■■■■■ prejavuje záujem o styk s otcom a zo žiadnych dôkazov nevyplýva, že by záujem o styk neprejavoval. Podľa sťažovateľa u 12-ročného ■■■■■ nemožno uplatniť tú istú argumentáciu, ako u jeho skoro dospeléj sestry.

6. Sťažovateľ je naďalej presvedčený, že matka maloletých detí im bráni v styku s otcom, pričom do konania predložil množstvo dôkazov, na ktoré súdy neprihliadli. Pritom opakovane namietal a namieta vnímané postupné zhoršovanie sa vzťahu s maloletými deťmi v dôsledku vzájomného odlúčenia a v dôsledku vplyvu zo strany matky maloletých. Napadnuté rozhodnutia tak svojím obsahom porušujú aj príslušné ustanovenia Dohovoru o právach dieťaťa zakotvujúce práva detí a povinnosť zobrať do úvahy ich najlepší záujem.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie označených práv napadnutým uznesením okresného súdu, ktorým nevyhovelo návrhu sťažovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia upravujúceho jeho styk ako otca s jeho maloletými deťmi, a následne napadnutým uznesením krajského súdu, ktorý ako súd odvolací potvrdil prvostupňové rozhodnutie. Sťažovateľ považuje napadnuté rozhodnutia za arbitrárne, zmätočné a nedostatočne odôvodnené, pričom je toho názoru, že na vydanie neodkladného opatrenia, ktorým by došlo k dočasnej úprave styku s maloletými deťmi do rozhodnutia súdu vo veci samej, bol dôvod.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením okresného súdu z 13. októbra 2025:

8. Časť ústavnej sťažnosti smeruje proti napadnutému uzneseniu okresného súdu z 13. októbra 2025 (v spojení s opravným uznesením z 12. novembra 2025, pozn.), ktoré bolo predmetom súdneho prieskumu zo strany krajského súdu pri rozhodovaní o odvolaní sťažovateľa, pričom námietky uplatnené v ústavnej sťažnosti a odvolaní adresovanom krajskému súdu sú obsahovo totožné. O zásahu do základných práv a slobôd uznesením okresného súdu tak bol príslušný rozhodovať odvolací súd, preto je ústavná sťažnosť v tejto časti neprípustná podľa § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), čo je dôvod na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením krajského súdu zo 17. decembra 2025:

9. Z hľadiska sťažovateľom uplatnenej argumentácie týkajúcej sa napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že posudzovanie podmienok na nariadenie, resp. zrušenie neodkladného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) pristupuje k preskúmvaniu ústavných sťažností, v ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojich práv neodkladným opatrením, zdržanlivo, vychádzajúc z právneho názoru, podľa ktorého zásadne nie je oprávnený zasahovať do rozhodnutí všeobecných súdov, ktorými nariaďujú či zrušujú neodkladné opatrenia, a to nielen preto, lebo nie je opravnou inštanciou v rámci sústavy všeobecných súdov, ale aj preto, lebo ide o také súdne rozhodnutia, ktorými sa do práv a povinností strán sporu (spravidla) nezasahuje konečným spôsobom. Ústavný súd meritórne posudzuje neodkladné opatrenia zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia týkajúceho sa neodkladného opatrenia pristupuje len za celkom výnimočných okolností, za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (I. ÚS 50/2019, IV. ÚS 17/2019, I. ÚS 257/2019).

10. Vo veciach starostlivosti súdu o maloletých dochádza k nariadeniu neodkladných opatrení v tých prípadoch, kde by bez okamžitého zásahu zo strany súdu došlo k vážnemu ohrozeniu maloletých detí, resp. ich práv a záujmov. Bez ohľadu na uvedené ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že aj v konaní o návrhu na nariadenie či zrušenie neodkladného opatrenia musia byť rešpektované minimálne požiadavky, ktoré tvoria podstatu základného práva na súdnu ochranu. Rozhodnutie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia musí mať predovšetkým rovnako ako iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť primeraným spôsobom odôvodnené.

11. V intenciách označenej judikatúry ústavný súd pristúpil k posúdeniu námietok sťažovateľa smerujúcich proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, pričom sa podrobne oboznámil s obsahom napadnutého uznesenia a skúmal, či jeho odôvodnenie signalizuje potenciálnu arbitrárnosť v interpretácii a aplikácii príslušných právnych noriem v prejednávanej veci a s tým spojené možné porušenie označených ústavných práv sťažovateľa.

12. Sťažovateľ sa domáhal vydania neodkladného opatrenia dočasne upravujúceho jeho styk s jeho maloletými deťmi na čas do právoplatného rozhodnutia súdu vo veci samej, pričom sťažovateľ podal návrh až po rozhodnutí okresného súdu vo veci samej z 27. mája 2025 (v konaní o rozvod manželstva, s ktorým je spojené aj konanie o úprave práv a povinností k maloletým deťom pochádzajúcim z manželstva) a po následnom podaní opravného prostriedku z jeho strany aj v otázke úpravy styku. Navrhované neodkladné opatrenie by teda dočasne upravovalo styk sťažovateľa s jeho maloletými deťmi (len) do rozhodnutia krajského súdu v odvolacom konaní, ktoré v súčasnosti súbežne prebieha na krajskom súde pod sp. zn. 15CoP/174/2025 a v ktorom podľa zistení ústavného súdu nebolo dosiaľ právoplatne rozhodnuté.

13. Ústavný súd po dôkladnom preskúvaní odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, aplikujúc pritom princípy a prístup ústavného súdu k posudzovaniu ústavnej súladnosti rozhodnutí všeobecných súdov o nariadení neodkladného opatrenia, konštatuje, že závery krajského súdu

nemožno považovať za ústavne neudržateľné. Krajský súd s poukazom na relevantnú právnu úpravu v napadnutom rozhodnutí jasne a zrozumiteľne vysvetlil dôvody, pre ktoré nepovažoval za potrebné nariadiť neodkladné opatrenie, pričom opakovane uviedol, že v posudzovanom prípade nebola osvedčená potreba okamžite riešiť situáciu maloletých detí formou neodkladného opatrenia. Krajský súd v zhode so záverom súdu prvej inštancie opakovane zdôraznil, že tvrdenia sťažovateľa o možnej manipulácii maloletých detí matkou neboli dokazovaním potvrdené, maloleté deti sa dokážu na otca nakontaktovať, nie je im bránené tráviť s ním čas, avšak v dôsledku ich vlastného autentického rozhodnutia k ich stretávaniu s otcom v rozsahu, v akom si to sťažovateľ predstavuje, nedochádza. Krajský súd zároveň veľmi vhodne poukázal na to, že otázka úpravy styku aj tvrdenia sťažovateľa budú opakovane preskúmané v súbežne prebiehajúcim odvolacom konaní vo veci samej (sp. zn. 15CoP/174/2025, pozn.), preto dočasnú úpravu pomerov neodkladným opatrením nepovažoval za nevyhnutnú.

14. Ústavný súd rozumie podstate sťažnostnej argumentácie, napriek tomu dospel k záveru, že nemožno ústavnej sťažnosti vyhovieť. Ústavný súd, riadiac sa zásadou minimalizácie zásahov do uplatňovania právomoci súdov, nezistil, že by krajský súd nereagoval na odvolaciu argumentáciu sťažovateľa, a aj keď nie obsahlo, ale vecne reagoval na jeho odvolacie námietky. Výklad a závery, ku ktorým dospel krajský súd v napadnutom uznesení, nemožno označiť za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. V tejto súvislosti je navyše potrebné zdôrazniť, že je vecou všeobecných súdov, aby vyhodnotili splnenie zákonných podmienok na nariadenie neodkladného opatrenia, pričom do vyhodnotenia dôvodnosti jeho nariadenia alebo nenariadenia, ktoré je založené primárne na skutkových otázkach, ústavný súd zásadne nie je oprávnený zasahovať.

15. Krajský súd v napadnutom rozhodnutí napokon nerozhodol s konečnou platnosťou o úprave styku medzi sťažovateľom a jeho maloletými deťmi, keďže sťažovateľom predstreté tvrdenia budú preskúmané v prebiehajúcim odvolacom konaní proti rozsudku vo veci samej. Napadnuté rozhodnutie tak svojím obsahom nevytvorilo žiadnu prekážku pre eventuálnu korekciu úpravy styku medzi sťažovateľom a jeho maloletými deťmi inak než neodkladným opatrením.

16. Skutočnosť, že sa sťažovateľ s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o nedostatočnej odôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Na tomto základe ústavný súd sumarizuje, že pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mohla zakladať dôvod na vyslovenie porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa v uvedených častiach odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

17. Sťažovateľ porušenie práva podľa čl. 19 ods. 2 ústavy, čl. 10 ods. 2 listiny a čl. 8 ods. 1 dohovoru odvíja od porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Práve s ohľadom na argumentačné prepojenie uvedených obsahových častí ústavnej sťažnosti nemohlo v dôsledku absencie porušenia práva zaručeného podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru dôjsť ani k porušeniu sťažovateľom označených článkov ústavy,

listiny a dohovoru, a preto aj v týchto častiach bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

18. K namietanému porušeniu čl. 7 a čl. 47 charty napokon ústavný súd poukazuje na čl. 51 ods. 1 charty, podľa ktorého sú ustanovenia charty určené pre členské štáty výlučne vtedy, ak vykonávajú právo Únie. Vymedzenie rozsahu pôsobnosti charty pre členské štáty konkretizujú Vysvetlivky k Charte základných práv [Ú. v. EÚ C 303, 14. 12. 2007, s. 17 – 35 (ďalej len „vysvetlivky“)], ktoré sa majú podľa čl. 6 ods. 1 tretieho pododseku Zmluvy o Európskej únii riadne zohľadniť a na ktoré sa má podľa čl. 52 ods. 7 charty náležite pri jej výklade prihliadať (pozri napr. aj rozsudok DEB, C 279/09, EU:C:2010:811, bod 32). Podľa vysvetliviek k čl. 51 charty, ktoré poukazujú na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie, „povinnosť rešpektovať základné práva vymedzené v rámci Únie je pre členské štáty záväzná výlučne vtedy, ak konajú v rámci rozsahu pôsobnosti práva Únie“. Ak vnútroštátna právna úprava patrí do pôsobnosti práva Únie, základné práva zaručené chartou musia byť dodržané a nemôže nastať prípad, ktorý by spadal pod právo Únie a neuplatnili by sa základné práva zaručené chartou (pozri rozsudok *Åklagaren proti Hans Åkerberg Fransson*, C-617/10, EU:C:2013:105, bod 21). Z uplatniteľnosti práva Únie vyplýva uplatniteľnosť základných práv zaručených chartou.

19. Z obsahu ústavnej sťažnosti, z príloh k nej priložených ani zo skutkových zistení ústavného súdu nevyplývajú žiadne dôvody na záver, že by konajúce súdy vo veci sťažovateľa aplikovali právo Európskej únie, resp. že by sa predmet posudzovaného konania týkal práva Európskej únie (III. ÚS 141/2011, IV. ÚS 398/2013, IV. ÚS 166/2021). Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že označené ustanovenia charty nie sú na vec sťažovateľa aplikovateľné *ratione materiae*, preto ústavnú sťažnosť aj v uvedených častiach odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. februára 2026

Libor Duľa
predseda senátu